

holder paa, at det er Alderen mellem 15 og 18 Aar.

Om Ændringsforslag Nr. 9 er det blevet sagt, at der ved Bestemmelse i Lovforslaget gives en Ret til at dømme Personer. Jeg kan ikke indrømme, at det er rigtigt, at man egentlig dømmer, endnu mindre fordømmer en Person, fordi man synes, at det ikke vil passe at ringe med Kirkeklokkerne, naar han bliver begravet. Man maa huske paa, at det er Folkekirkens Klokker, eller Klokker, indviede sammen med Kirken til folkekirkeligt Brug. Jeg synes, at det vil være upassende at ringe højtideligt med dem for en Mand, som maaske har anvendt sin Manddomskraft til at bekæmpe Folkekirken, maaske ogsaa Kristendommen. Jeg antager, at Ringning med Kirkeklokkerne meget sjældent vil blive nægtet. Jeg kan naturligvis tænke mig de Tilfælde, hvor det er rettest, at det sker, men derved, at man nægter at ringe med Kirkeklokkerne, har man ikke udtalt noget om Mandens Sjæl eller om hans Salighed. Man finder det kun upassende, at Kirkens Klokker benyttes ved den Lejlighed. Derfor maa jeg vedblivende fastholde Ændringsforslag Nr. 9.

De af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes) stillede Ændringsforslag bunde, saa vidt jeg kan forstaa, alle deri, at det ærede Medlem mener, at der ved de her omhandlede Begravelser ikke bør tages særlige Hensyn, der skyldes Folkekirken; der skal selvfølgelig tages Hensyn til, at Begravelsene foregaa paa Kirkegaarde, saa at den Sømmelighed og Orden, som bør være der, iagttages, men der maa ikke tages Hensyn til, at de foregaa paa Folkekirkens Kirkegaarde. Det forekommer mig dog, at der her maa være et Hensyn at tage. Man vil vistnok i et lignende Tilfælde i ethvert andet Trossamfund kræve, at der tages noget Hensyn til det Trossamfund, paa hvis Kirkegaard man foretager Begravelsen. Kunde man f. Eks. tænke sig, at det i et Reglement for en katolsk Kirkegaard hed, at man ikke bør tage noget Hensyn til, at det var en katolsk Kirkegaard, der benyttedes? Jeg kan godt tænke mig, at en Ting kan være sømmelig, naar den foretages paa en Begravelsesplads for hvem som helst, men ikke kan anses for at være passende paa en Kirkegaard, som er indviet til folkekirkelig Brug. Man behøvede ikke netop af den Grund at fastsætte Bøder for Overtrædelser eller sætte Politiet til at passe paa, men Loven kan alligevel meget godt indeholde Bestemmelser, som sige, hvad

hvad man synes, at de, der benytte Kirkegaarden, maa tage Hensyn til. Det skulde være mærkeligt, om der ikke i enkelte Love fandtes Bestemmelser, hvis Overtrædelse ikke direkte kan medføre Bødestraf, saa at Politiet nødvendigvis indblandes i Sagen. Ansvar for, hvad der ved Begravelser skal foregaa paa Kirkegaarden, paahviler jo den, der har bestilt Begravelsen, og kun, hvis der skulde ske noget meget usømmeligt, vil der blive foretaget nærmere Undersøgelse af Forholdet; om der saa har fundet noget Sted, som kræver Straf, maa da afgøres efter de bestaaende Love.

Det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds udtaler i Betænkningen, at ingen, troende eller ikke troende, kan tænkes at ville forstyrre Ligbegængelsens Højtidelighed ved upassende Sange. Jeg tror nu ogsaa, at hvis det i det hele taget sker, bliver det meget sjældent. Men har man den Tillid til Folks Takt i det hele taget, saa ved jeg ikke, hvorfor man nærer en saa stor Mistillid til Præstestanden, at man tror, at Præsterne nødvendigvis maa stille sig urimeligt, naar de skulde give Tilladelse til dette eller hint, f. Eks. til, at der holdes Taler eller afsynges denne eller hin Sang. Kan man gaa ud fra, at Befolkningen udenfor Præstestanden — de $2\frac{1}{2}$ Million Mennesker i Landet — er saa fintfølelse paa dette Punkt, kan jeg ikke forstaa, at man vil gaa ud fra, at Præsterne for deres Vedkommende skulde være saa tilbøjelige til at vise sig umedgørlige eller krakilske. Jeg mener derfor ikke, at der er Grund til at vedtage de af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds stillede Ændringsforslag, men skal anbefale at stemme imod dem.

Brandes: Jeg skal først med et Par Ord omtale Ændringen Nr. 1 til § 2, hvor jeg og den ærede Ordfører ere enige, skønt vi ellers ikke ere det. Jeg vil derom sige, at der er den Forskel paa en i Testamentsform afgiven Erklæring og den vidnefaste Erklæring, som forlanges i Lovforslaget, at den sidste kun forudsætter Tilstedeværelsen af to særlig tilkaldte Vidner; dermed er Erklæringen gyldig. Men til en testamentarisk Bestemmelse kræves der Notarialbekræftelse, og det er en ganske anden og meget omstændeligere Historie end den at faa et Par Mænd til at bevidne, at man ved sin Fornufts fulde Brug har afgivet Erklæringen. Men saa kommer jeg til mit eget Ændringsforslag. Det forekommer mig, at jeg skylder den højt-